

at omtale flere af de til § 26 stillede Ændringsforslag.

Jeg kommer nu til § 21, og der er det første Ændringsforslag det under Nr. 56. Dette Ændringsforslag angaar en privat Mand, der er kommen med en Begjæring til Regjeringen om at faae et Belsøb, som han utvivlsomt vilde have faaet for en Del Aar siden, udbetalt nu, da han er trængende dertil. Sagen er motiveret i Anmærkningerne til Finanslovsforlaget. Jeg har forhandlet derom med det ærede Udvalg, og jeg kan derfor ikke, naar hele Udvalget anbefaler at negte Forslaget, gaa videre; dette er et Forslag, som det naturligtvis i den allervideste Forstand maa staa frit at bevilge. Jeg vil imidlertid gjen-tagende anbefale dette Forslag til Vedtagelse. — Forslaget under Nr. 57 angaar Aarsberetningen ved det store kongelige Bibliothek. Det er af megen Interesse for Bibliotheket at faae Aarsberetningen ud i nogenlunde betimelig Tid. Man har hidtil været henvist til Bepærelser paa visse Konti som Betingelse for, at Aarsberetningen kunde komme ud, men disse Konti optages mere og mere, og det er derfor forbundet med større og større Vanskelighed at faae Aarsberetningen ud. Jeg vil derfor anbefale denne ringe Forhøjelse i Tilskudet til Bibliotheket, som her er foreslaet. — Det Samme gjælder om den forlangte Forøgelse af de 7000 Kr. til Reiseunderstøttelser. Der indkommer saa mange Begjæringer om Reiseunderstøttelse, som det er umuligt at tilfredsstille, uagtet man erkjender, at der var god Grund til at indrømme dem. Det maa endvidere erkjendes, at Trangen til at komme ud i Verden nu er større, end den har været tidligere, idet det for Mange ligesom er en Nødvendighed at komme til at reise. Det vilde derfor være meget vel anvendte Penge, dersom man vilde forøge det tidligere Belsøb af 7000 Kr. til 10,000 Kr. Jeg anbefaler derfor, at man vil gjøre dette. — Inden den ærede Ordfører gik over til at omtale det storpolitiske Spørgsmaal, der ligger for idag, fastede han et Blik over nogle Udtalelser i Betænkningen. Jeg finder ikke noget Væsentligt derved at bemærke, men jeg skal kun med Hensyn til, hvad der siges om Fødsels- og Pleiestiftelsen, bemærke, at det har været mig kjært, at Udvalget har vist sig saa venlig findet imod en Udvidelse af denne Stiftelse, hvortil der i høj Grad er Trang, og jeg er endvidere taknemmelig for, at man har været villig til at give sin Tilslutning eller i det Mindste givet Udsigt til sin Tilslutning til, at denne Udvidelse sker ved Statskassen, da det derved ikke vil blive nødvendigt at angribe Stiftelsens egen Kapital.

Dermed er jeg færdig med de underordnede Spørgsmaal, og jeg kommer nu til Hovedpunktet, nemlig det kongelige Theater. Det var mig en stor Lyst at høre den ærede Ordfører indlede sit Foredrag med en Forsikring om, at det ingenlunde var Mangel paa Interesse for Kunst, der

havde ledet til det nu foreliggende Ændringsforslag; tværtimod, Flertallet omfattede Kunst, med en ligesaa varm Interesse som alle Andre, og naar det stillede et Forslag, som tilsyneladende gik imod Kunst, i det Mindste i Dieblicket, saa var det alene af høiere politiske Hensyn, det var fællet; det var til Syvende og Sidst Ønsket om at have „Bevillingsmyndighedens“ grundlovmæssige Ret. Jeg har just fastslaaet dette Udtryk, fordi det staaer i Udvalgets Betænkning trykt med fede Typer, og fordi den ærede Ordfører lagde en ganske overordentlig Bægt netop paa dette Ord. Jeg finder derfor Anledning til at minde om, at der Intet er, der hedder „Bevillingsmyndigheden.“ Det er et Udtryk, man i daglig Tale skjodesløst kan betjene sig af, men i Virkeligheden er der Intet, der hedder saaledes. Det er Lovgivningsmagten, der bevilger, og det er af megen Betygthed, at man holder sig dette klart for Die, da adskillige Misforstaaelser kunne uledes af denne mindre korrekte Talebrug, og der forekommer virkelig enkelte saadanne Tilfælde i den ærede Ordførers Foredrag. Fra Bevillingsmyndigheden, som han stundom betragtede som ensbetydende med Lovgivningsmagten, gled han lidt efter lidt over til at tale om Folkethinget og uvilkaarlig derpaa til Folkethingets Flertal. Man vil, ved at gjenmægaa den ærede Ordførers Foredrag med Opmærksomhed, kunne finde Beviser paa, at hvad han egentlig tror, at det kommer an paa med Hensyn til Bevillingsmyndigheden, er Flertallet i denne Sal. Jeg finder det derfor rigtigt, at man gjør sig det klart, at der ikke er Noget, der hedder „Bevillingsmyndigheden“, og at det er et Misbrug af Udtrykket isædetfor „Lovgivningsmagten“. Men nu havde de jo den ærede Ordfører ved Siden deraf Folkethingets Ret til at sige Nei til en Bevilling. Sa deri har den ærede Ordfører selvstændig Ret —, naar kun ved Siden deraf det erkjendes og staaer klart, at Folkethinget ikke er ene om Sagen. Jeg siger altsaa Aa dertil, naar den ærede Ordfører hævdede Retten til at negte Bevillingen til Theatret — jeg taler om den formelle Ret — til at negte et helt Ministeriums Budget, ja, jeg skal sige til, til at negte hele Finansloven. Der er Ingen, der bestrider denne Ret, men gjør man det, — negter man — maa man ogsaa vide, at det er en Konflikt; paa denne Betingelse er altsaa Retten fuldt tilstede. Noget efter kom den ærede Ordfører ind i en anden Række Betragtninger, der dog var temmelig nær beslægtet med den foregaaende. Her blev, for mig i det Mindste, Ordførers Udtalelser mindre klare. Den ærede Ordfører talte om Fuldbyrdselsen af Grundlovsprotestanternes Testamente; det var dette, der nu laa for. Alle Grundlovsprotestanterne ligge nu uben Tvivl i deres Grav, og at der nu skulde blive Tale om Nogen, der staaer som Fuldbyrder af deres Testamente, dette maa for at forstaaes kræve en nyere Forklaring. Denne gav den